Bidden

12 september 1958
lezing 36

“Ik groet jullie in de naam van de Heer. Gezegend zijn jullie, vrienden, en gezegend is dit uur.

God zoeken is de glorievolste en meest voldoening schenkende van alle activiteiten in mensen - en in de geestenwereld. God vinden gaat altijd langzaam en geleidelijk. God zoeken en vinden betekent, zoals jullie weten, bevrijding; het betekent vrijkomen van je eigen innerlijke ketenen. En om God te vinden moet je, zoals we zeggen: ‘op pad gaan’. Wat niet betekent dat je een pad opgaat dat al bestaat. Op het moment dat je besluit eraan te beginnen, is er nog geen pad. Jij moet het maken. In feite ben je een ‘padvinder’ en fungeer je als gids in het oerwoud, waar je de weg zoekt door de wildgroei en het dichte struikgewas, zoekt om waar dat maar mogelijk is de ene voet voor de andere te zetten. De geestesvormen die je voortdurend schept, zowel door je gedachten en gevoelens als door je daden - die niets anders zijn dan de uitdrukking van die gedachten en gevoelens - doen aan dergelijke beelden denken als je het pad betreedt of door de eerste fasen heengaat.

Want in de gemiddelde menselijke ziel is het werkelijk een oerwoud, zonder dat die mens daarom slecht of misdadig is. Het zijn alleen maar de verwarring, de misverstanden, het gebrek aan zelfkennis en het afdwalen van de goddelijke wet zonder je dat bewust te zijn, die deze woeste wildernis creëert waar doorheen jij je weg moet zoeken als je besluit dat God je uiteindelijke doel is. Je koppigheid in bepaalde zaken en je vooroordelen scheppen conflicten, zowel in je ziel als in je uiterlijke leven. Die kom je tegen als stenen, rotsblokken en hoge bergen die je uit de weg moet ruimen. Je verschillende fouten zijn in je ziel te vinden als stekelig struikgewas, vaak giftig. Daar moet je je doorheen worstelen en er niet voor opzij gaan zoals je deed voor je

besloot Het Pad te gaan. Er zijn rivieren waar je overheen moet, snelstromende wateren die je aan moet durven en in geordende kanalen moet leiden. Dat zijn je ongecontroleerde emoties. Je hebt ze niet onder controle omdat je niet begrijpt waar ze vandaan komen en wat er werkelijk achter zit. Er zijn afgronden waar je overheen moet, vrienden, en die staan steeds weer voor je angst voor het leven zoals zich dat aandient, je angst voor pijn en teleurstelling. Weet dan dat je de sprong in het onbekende moet wagen om je leven in eigen hand te krijgen, dat je door je angst heen moet om er vanaf te komen. Wat betekent dat je niet moet terugdeinzen voor je zelfgecreëerde afgrond, die geen afgrond zou zijn als je het leven had begrepen en genomen zoals het is. Pas nadat je deze 'sprong' hebt gewaagd, zul je merken dat er helemaal geen afgrond is.

Dit is niet alleen maar een vergelijking. Het is de waarheid en deze vormen bestaan werkelijk. Ze bestaan op een subtiel niveau en op dit pad zoek jij een weg door al die moeilijkheden die in jezelf bestaan. Dat is niet gemakkelijk. Het is een hele klim tegen een hoge berg op, een erg lange klim. Soms is de helling steil en zijn er duistere schaduwen. Soms zelfs is het donker. Op een ander moment, als je een kleine overwinning hebt behaald op jezelf, breekt de zon door en kun je even rusten. De omgeving wordt een beetje lieflijker: resultaat van je overwinning. Maar dan moet je toch weer verder, steeds weer verder. Heel lang zul je het doel zelfs niet kunnen zien, al weet je wel wat het is, maar je ziet of voelt het nog lang niet. En in het begin lijkt het ook heel lang alsof je in kringetjes ronddraait, steeds weer hetzelfde landschap tegenkomt en schijnbaar niet van de plek komt waar je begon. Dit zou ontmoedigend zijn als je niet wist dat het een illusie is. Het lijkt alleen maar zo. Terwijl je in kringetjes ronddraait, kom je in werkelijkheid hoger. Dat is wat ik 'de spiraal' noem - en daar is niet aan te ontkomen op dit pad. Al je fouten en vergissingen, je onwetendheid en wat daar aan verwikkelingen uit voortkomt, creëren één grote vicieuze cirkel in je ziel. Deze cirkel wordt gevormd door een aantal punten, die staan voor je individuele fouten, die elkaar beïnvloeden en op elkaar inwerken en zo een kettingreactie veroorzaken.

Om deze cirkel te doorbreken moet je de individuele punten van jouw vicieuze cirkel door en door leren kennen. Je moet je op punt na punt concentreren om de schakels van oorzaak en gevolg in deze cirkel te vinden. Het is onmogelijk om de cirkel volledig door te hebben als je -

om zo te zeggen - één keer rond bent geweest. Na de eerste ronde begin je gewoon weer opnieuw. Maar iedere keer dat je opnieuw begint, krijg je een iets beter begrip van de verschillende punten die eruit springen en van individuele punten in de cirkel, tot je de hele cirkel helder voor je ziet en door hebt hoe al je negatieve kwaliteiten onderling afhankelijk van elkaar zijn. Dan zul je die negatieve kwaliteiten niet meer als op zichzelf staand zien. Maar om zo ver te komen, moet je de cirkel heel vaak doorlopen. In het begin lijkt het een zinloze herhaling en zie je geen enkele vooruitgang, maar zo is het niet. Zonder door deze allerbelangrijkste fase van het pad te gaan, zul je nooit vrij zijn en het licht nooit bereiken. Want je zit geketend in deze vicieuze cirkel. En alleen op deze manier kun je die ketens verbreken.

Sommigen van jullie denken misschien dat je je fouten nu wel kent. Dat is maar tot op zekere hoogte het geval, tenzij je al heel lang op dit pad bezig bent. Ja, je kent een paar van je fouten. En andere, die je je nog niet bewust bent, zul je in een relatief korte tijd leren zien. Maar zoals ik vorige keer al zei, is er een enorm verschil tussen kennen en kennen. Hoe door en door ken je ze? In hoeverre kun je de samenhang zien tussen je fouten en je kwaliteiten? En tussen je fouten onderling? In hoeverre ben je je bewust van je angst? Kom je er werkelijk bij en kun je ze begrijpen: je angst, je onzekerheid, je complexen? Kun je je fouten zien als afwijkingen van de verschillende goddelijke wetten? Om dat bewustzijn te bereiken zul je gewoon steeds maar weer je belangrijkste vicieuze cirkel rond moeten, welke dat ook voor jou is. Want dat ligt voor iedereen anders. Je weet nu wel dat alle fouten oorspronkelijk voortkomen uit trots, eigenzinnigheid en angst. Maar het is niet genoeg dat je dit principe kent. Het is essentieel dat je helder ziet en voelt hoe elk van je fouten voortkomt uit deze drie grondfouten. Zoek de gemeenschappelijke noemer. Het is niet zo gemakkelijk om er ook emotioneel vat op te krijgen. Daarom moet je werkelijk en stap voor stap door deze cirkel heen gaan, keer op keer. Je moet daar net zo lang mee doorgaan tot je het zó goed begrijpt dat je de cirkel op een bepaald punt kunt doorbreken. Iedere keer dat je de cirkel rond bent en opnieuw begint, volg je de spiraal omhoog. In het begin ga je zo traag omhoog dat je het niet eens in de gaten hebt en denkt dat je steeds maar weer hetzelfde rondje draait. Maar later voel je duidelijk dat je, iedere keer dat je opnieuw begint, je een dieper inzicht in je problemen hebt verworven en laat je je niet meer ontmoedigen door een schijnbare stilstand.

Als je pas begint, weet of voel je zelfs niet eens dat er zo'n vicieuze cirkel in jou is. Het is allemaal zo verwarrend dat je niet eens weet waar je moet beginnen. Hoewel je enkele van je fouten kent en al je uiterlijke problemen, kun je het verband tussen die twee nog niet zien. Dat is ook het allermoeilijkste in het begin. Alles is nog zo chaotisch in je. Je weet niet waar je moet beginnen, waaraan je je nog vast kunt houden. Als je je aandacht op een bepaald complex of probleem richt, dringen andere zaken zich op die daar schijnbaar niets mee te maken hebben en raak je verward. Alleen zelfdiscipline en volharding brengen je tot het punt waar je uiteindelijk een totaalbeeld krijgt van zo'n vicieuze cirkel. Het één wordt veroorzaakt door het ander in een doorlopende kettingreactie. Als je op dat punt bent, ga je een belangrijke fase in. Maar je moet je dus niet laten ontmoedigen als het eerst zo chaotisch is dat je niet weet waar of hoe je moet beginnen. Na een tijdje zal het niet meer zijn alsof alles als zand door je vingers glipt. Dan heb je iets om je aan vast te houden: een helder beeld van deze cirkel. Eerst bestaat die nog uit allemaal losse punten, maar na een tijdje verdichten die zich. Al die verschillende punten komen op één lijn te liggen en laten jou een paar belangrijke problemen zien waar je gewoon naar kunt kijken en waaraan je op verschillende manieren kunt werken. Als je weer verder bent, houd je nog maar één fundamenteel punt over en dat is dan de sleutel tot je totale persoonlijkheid en al je problemen. Maar je zult die sleutel zelf moeten vinden door er zelf aan te werken. Als het je verteld wordt, schiet je er niets mee op. Deze cirkels bestaan dus echt, vrienden. Wij, in de geestenwereld, kunnen ze duidelijk zien. De cirkels op het pad verschillen tot op zekere hoogte per individu, omdat geen twee mensen hetzelfde zijn of op dezelfde manier met hun innerlijke problemen naar buiten komen. Er is ook een oneindige verscheidenheid van goede en slechte stromingen die op elkaar kunnen inwerken.

Ik heb jullie beloofd dat ik vanavond over het gebed zou praten. Bidden is van essentieel belang als je jezelf wilt ontwikkelen en op het pad vooruit wilt komen. Zonder het gebed en zonder je intenties ook in daden om te zetten, kom je nergens. Wat nu is bidden? Voor veel mensen is dat evident, hoewel zelfs zij het misschien niet echt doorhebben. Ze vragen het zich ook niet af: ze zien het als iets vanzelfsprekends. Er zijn ook mensen die eigenlijk niet begrijpen wat bidden is. Zij zeggen - en voor hen is dat duidelijk en ook niet zonder logica - waarom zou God aan de ene mens hulp en genade verlenen alleen maar omdat hij bidt en niet aan een ander die wel veel goeds

doet maar niet bidt? Op het eerste gezicht lijkt dit een logisch argument. Maar zo werkt het niet om de simpele reden dat iemand die niet bidt nooit zo kan leven en tot vervulling kan komen als iemand die geleerd heeft wat echt bidden is. Dat dit geleerd moet worden, zoals alles geleerd moet worden, is vanzelfsprekend. Ik zal proberen jullie er zo goed mogelijk over te vertellen.

Gods genade, Gods hulp en Gods licht zijn overal in het universum aanwezig en God beslist niet of Hij die zal geven of zal inhouden, vrienden. Het is aan het individu, mens of geest, om de scheidingsmuur af te breken tussen zijn lager zelf en Gods genade, Gods kracht, Gods barmhartigheid, Gods liefde en al die andere goddelijke eigenschappen. En bidden is een essentieel onderdeel van dat proces. Hoe dan, zul je nu vragen.

Allereerst is bidden de beste oefening om je te leren concentreren. Wij zijn het allemaal eens over de noodzaak om dit pad van zuivering en zelfontwikkeling te gaan. Maar als je je niet kunt concentreren, bereik je niets in het leven, zelfs niet het geringste. Als je op het pad bent, heb je het vermogen om je te concentreren dus beslist nodig. Er zijn veel systemen in jullie wereld die verschillende concentratie-oefeningen aanbevelen. Ik raad jullie echter aan gebed en concentratieoefening te combineren. Er is geen betere manier om je te leren concentreren dan door systematisch te bidden. Door je op een willekeurig onderwerp te concentreren, zul je het niet beter leren dan door je te concentreren op dat waarvoor je wilt bidden. Tegelijkertijd zal het bidden je nog meer geven in andere opzichten, waar ik straks op terugkom, zonder dat je tijd verliest met je te concentreren op iets dat niet essentieel voor je is.
Op het pad leer je je aandacht te richten op wat echt essentieel is. Het concentreren op iets willekeurigs is niet essentieel en kan alleen maar gezien worden als beter dan niets zodat iemand, die niet in God gelooft, toch kan leren zich te concentreren. Maar voor jullie is het verspilling van tijd. Het dagelijkse gebed is dus belangrijk door de concentratie en de discipline die het vraagt: eerste vereisten bij het proces van zuivering. Hoe kun je Het Pad volgen als je jezelf niet de nodige en regelmatige discipline kunt opleggen en als je je niet kunt concentreren of als je concentratie eenzijdig gericht is of gebruikt wordt voor niet-essentiële zaken? Hoe kun je dit pad gaan als het je niet mogelijk is je te concentreren op de belangrijkste stroom in je leven, namelijk je ontwikkeling?

Je leert je te concentreren als je bidt voor bijvoorbeeld de mensen die je liefhebt. Allereerst door het mentale proces doordat je aan ze denkt, en dan leer je jezelf zo te concentreren dat je je gevoelens en de diepten van je ziel overbrengt in je verlangens. Er zijn dus verschillende lagen en niveaus van concentratie, zoals in alles. Zo kun je ook bidden voor je vijanden. Het mentale proces zal dan misschien nog niet zo moeilijk zijn, maar om de verbinding met je gevoelens tot stand te brengen - dat zal wel even tijd kosten. Bid voor mensen die je kent en voor de mensheid en alle zielen in het universum als geheel. Bid om vrede, voor het doorbreken van de waarheid en de vervulling van het verlossingsplan. Bid voor alle verblinde schepselen die nog in duisternis ronddolen. Bid dat steeds meer individuen het zuiveringsproces aangaan. Maak gedachtevormen van alles wat je hebt geleerd: de noodzaak tot zelfontplooiing door jezelf te leren kennen, het overwinnen van het lager zelf, het intomen van verkeerde neigingen, het streven naar liefde, broederschap, nederigheid en eenheid van alle levende wezens voor zover hun ontwikkeling dat maar mogelijk maakt.

Al deze gedachten scheppen heldere, lichte en goede vormen die beslist effect hebben. Zo ben je niet alleen heel creatief bezig, maar sterk je ook nog eens je geest, zo niet meer. Natuurlijk dwalen je gedachten in het begin af. Natuurlijk vind je het moeilijk je aandacht erbij te houden, maar dat is het werk dat gedaan moet worden. Als je je niet door deze in het begin onvermijdelijke drempels laat ontmoedigen, zul je het geleidelijk, beetje bij beetje, beter leren. Als je merkt dat je gedachten weer eens afdwalen, raak dan niet van je stuk. Begin gewoon weer waar je de weg kwijtraakte, zonder enig zelfverwijt. En mentaal en emotioneel zo ontspannen als je maar kunt. Het is een training die deel uitmaakt van je ontwikkeling.

Zo helpt bidden je om tot concentratie en discipline te komen. Maar het is ook en vooral zo belangrijk dat je geestesgesteldheid tijdens het bidden automatisch anders is dan wanneer je niet bidt. Op verschillende manieren komt dat tot uiting. Alleen al het feit dat je besluit iedere dag een zekere hoeveelheid tijd en aandacht aan anderen te besteden door totaal onzelfzuchtig je wensen naar voren te brengen in je gebed - en dat ook doet - veroorzaakt allereerst een duidelijke verandering in het organisme van je subtiele lichamen én uiteindelijk in je fysieke lichaam. Daarnaast is het merendeel van de mensen niet in staat meelevende en goede gedachten te voelen tijdens het leven van

alledag. Daar komen ze wel toe als ze bidden, maar als ze dat niet doen, vallen ze terug in de slechte gewoontes van hun dwalende zielen. Liefde, goede bedoelingen en onzelfzuchtige goede wil kunnen in gebed worden geuit, maar lang niet altijd daarbuiten. Als er iets mis gaat, kunnen ze niet meer voelen wat ze heel oprecht voelen wanneer ze bidden. Ook dit is een soort training.

Bidden is dus niet alleen belangrijk om je vermogen tot concentratie en zelfdiscipline te trainen, zoals ik hiervoor heb aangegeven, maar je leert ook gedachten te ontwikkelen waar je anders niet toe in staat zou zijn. Als je bidt, kun je oprecht hen die jou gekwetst hebben, alle goeds toewensen. Als je niet bidt, kun je dat nog niet. In het begin is dit zelfs in het gebed moeilijk voor sommige mensen, maar als je het steeds weer probeert, zal het uiteindelijk lukken. Op die manier bidden heeft een prachtig, zuiverend effect op je ziel. Natuurlijk is het uiteindelijke doel dat je hele leven één gebed wordt. Je denkt en voelt dan altijd en overal precies zoals nu, na heel veel inspanning, tijdens het bidden. Maar dat ligt nog ver weg. Geen van mijn vrienden is al zo ver dat hij oprecht van zijn hele leven een gebed kan maken. Als je eenmaal zo ver bent, hoef je niet meer iedere dag op een bepaalde tijd te gaan zitten en te bidden, omdat je dan daadwerkelijk bidden uitstraalt bij iedere ademhaling, bij iedere gedachte, bij iedere opwellende diepe emotie.

0h, ik weet dat heel veel mensen zichzelf dwingen tot positieve gedachten, juist in deze tijd. Maar dat is niet wat ik bedoel. Want als die gedachten niet uit het hart komen, uit de diepste schuilhoeken van het onderbewuste, als de emotionele stroom die positieve gedachten niet volgt, dan is dit alleen maar zelfbedrog, wat een nog grotere terugslag kan veroorzaken dan tenminste voor jezelf duidelijk te weten waar je staat. En het gebed is des te noodzakelijker om achter de volledige waarheid over jezelf te komen, de kloof te ervaren die er is tussen je gedachtewereld en je gevoelswereld.

Daarnaast - en misschien is dit wel het belangrijkste element van het bidden - is het zo nodig dat je leert je aandacht op jezelf te richten. Niet zelfzuchtig, maar constructief op jezelf gericht én op je problemen, vanuit een spiritueel gezichtspunt. Dit is echt noodzakelijk als je verder wilt komen op je pad. Als je bidt, ben je automatisch geneigd jezelf, je fouten, je problemen en je ervaringen in een ander licht te zien dan normaal, wanneer je nog openstaat voor de vaak zeer onspirituele

invloeden van je omgeving. Een eerste vereiste is ook een duidelijke kijk op jezelf te krijgen wat betreft je problemen. Het brengt een ordening in je ziel die je nooit kunt bereiken zonder daar onophoudelijk mee bezig te zijn. Je leert dan je ten volle te realiseren dat je uiterlijke problemen alleen maar een manifestatie zijn van je tekortkomingen. Het is niet gemakkelijk om tot dit besef te komen. Alleen door het helder en beknopt te uiten - al is het maar in gedachtevormen - kom je zo ver.

Hoeveel van jullie zien nog steeds je problemen gescheiden van je tekortkomingen, zelfs al weet je in theorie en in principe dat die verbinding er altijd is? Hoeveel werk vraagt het niet om deze verbinding tussen de twee te vinden? Het is een deel van het werk dat in je bidden hoort te gebeuren, of in meditatie, als je het liever zo noemt. Het is hetzelfde. Alleen door dit mediteren kun je je problemen helder krijgen en ze beknopt God en jezelf voorleggen. Ook aan jezelf omdat het Gods wil is dat je achter de waarheid in jezelf komt - dat moet je weten. Zonder iedere dag te bidden - en dat op de juiste manier zoals ik hier heb aangegeven - kan niemand dat, kan niemand de antwoorden vinden en zich ontwikkelen. Gewoonlijk slaan je gedachten op hol en concentreer je je misschien te zeer op een gering detail, leg je misschien zelfs meer de nadruk op het gevolg dan dat je de oorzaak in jezelf zoekt. Wat echt van belang is, daar richt je je niet op, tenzij je bidt. Hiermee wil ik niet zeggen dat iedereen die bidt, dat wél doet. Er zijn heel veel mensen die dagelijks op een bepaalde manier bidden - misschien ‘kant en klare’ gebeden, of zelfgemaakte – maar zonder datgene te doen wat het meest essentieel is voor hun zuivering. Wie echter dit pad wil volgen, vindt daartoe vaak de kracht en het verlangen in het gebed, omdat hij voelt dat hij het aan God verplicht is te doen wat Gods wil is. Terwijl hij anders geneigd blijft z'n oude gedrag- en reactiepatroon te volgen en daarbij met een grote boog heen loopt om waar het werkelijk om gaat. Je moet leren je problemen centraal te stellen.

Nog een ander element van bidden is uiterst belangrijk voor je geestesgesteldheid: ieder die God in gebed benadert, doet dat nederig. Zelfs mensen die tot dan toe op geen enkele manier geleerd hebben nederig te zijn, die voortdurend de schuld voor hun eigen ellende bij anderen en de wereld leggen, bij het noodlot en de goden enzovoort, zullen tenminste tijdens het bidden anders zijn en nederiger worden. En geleidelijk maar heel zeker zullen ze zich dit echt eigen maken, altijd

en overal. En mensen die heel sterk het gevoel hebben dat de hele wereld rond hun eigen ego draait, dat zij het allerbelangrijkst zijn (al weten ze wel beter en zijn ze zich misschien niet eens bewust van deze gevoelens), ook zij leren anders te voelen als ze door het gebed tot gedachten komen die geleidelijk hun emotionele patronen en hun hele kijk op het leven beïnvloeden. Mensen die zichzelf als het middelpunt van de wereld beschouwen, zijn geneigd alles subjectief vanuit hun eigen gezichtspunt te beoordelen. Als zij regelmatig en op de juiste manier bidden, leren zij geleidelijk aan anders te voelen. Deze mensen - en er zijn onder hen velen die toch ook zichzelf willen ontwikkelen - koesteren een innerlijk beeld waarin zij zichzelf de hoogste, belangrijkste wezens van het universum voelen en zelfs hun opvatting van God is aangepast aan hun ongezuiverde behoeftes. Velen zijn te trots om een gunst te vragen. Maar als ze bidden, zullen ze dat toch moeten leren. Er zit ook een speciaal soort nederigheid in het vragen en accepteren van een gunst van een machtiger iemand. Hoeveel mensen voelen zich niet beschaamd als zij dit doen en zijn zelfs nog trots op die reactie? Is dat niet echt een teken van pure trots? Maar als je bidt, leer je dat.

Bidden is ook een heel gezond makend medicijn voor je ziel, het zuivert. En ook dit helpt je om de muur te slechten tussen jou en de goddelijke krachten die klaarliggen om je ziel binnen te stromen. Maar dat moet je wel zelf door je eigen pogingen mogelijk maken. Net zoals je negatieve reacties en gedachten de verwarrende vormen scheppen, die ik heb genoemd, zo scheppen de gedachten en gevoelens die opkomen tijdens het bidden, goede en heldere en harmonieuze vormen. Die vormen helpen je om ten slotte je diepst gewortelde en vaak onbewuste houdingen te veranderen, houdingen die verkeerd zijn, trots, eigenzinnig en door angst ingegeven. Die nieuwe vormen zijn de uitrusting die je nodig hebt om je eigen padvinder te zijn door je eigen jungle en wildernis. Vertel me dus niet, vrienden: “ik houd van God en ik probeer een goed mens te zijn; ik hoef niet te bidden behalve als ik me daartoe uitzonderlijk geïnspireerd voel.” Dan zit je helemaal fout. Hoe verder je in je ontwikkeling bent, hoe meer er van je verwacht wordt en hoe groter de verplichting is om aan juist datgene te werken wat het moeilijkst voor je is. Daarom zal God het je ook niet gemakkelijker maken om je aan deze dagelijkse discipline te houden door je de benodigde inspiratie en ‘juiste stemming’ te sturen. Het is moeilijk om dit dagelijkse schoonmaakproces tot een tweede natuur te maken - dat moet je leren. En hoe moeilijker het voor je is om de

discipline voor dit dagelijkse gebed op te brengen, *hoe harder je die nodig hebt*. Het is een overbekend feit dat waar je iets verwaarloost op je pad, overal waar je afwijkt van je levensplan, de terugslag in je leven hevig zal zijn.

Wie al zo ver is dat bidden een dagelijkse discipline voor hem/haar is waar hij/zij niet meer buiten kan, moet daarentegen weer oppassen voor een ander, tegenovergesteld uiterste, het uiterste van de routine. Gewoontevorming en routine vormen altijd een valkuil voor heel veel goeds. Je weet ook dat een van de problemen bij het zoeken van de volmaaktheid van goddelijke harmonie juist is om in alles het goede midden te vinden en de uitersten te vermijden die altijd als een soort verleiding op de loer liggen. Jijzelf moet het juiste evenwicht zien te vinden. Met routine bedoel ik dat je maar doorgaat met bidden voor steeds dezelfde dingen en dat dit je een zekere voldoening geeft: je hebt 'je plicht gedaan'. Zolang de dagelijkse discipline nog moeilijk op te brengen is, moet je ervoor vechten. Als het eenmaal 'een tweede natuur' is geworden, blijf dan vooral doorgaan. Houd niet op met bidden, maar blijf waakzaam: je gebed moet levend blijven. Wees op je hoede dat je niet alleen maar woorden zegt die een gewoonte zijn geworden, en waarmee je - hoewel het op zich goede woorden zijn - je niet meer zo verbonden voelt als toen ze nog nieuw waren. Bid daarnaast voor wat je die dag nodig hebt. Je blijft niet steeds op hetzelfde punt, zeker niet nu je op dit pad bent. Je gaat van de ene fase naar de andere, zoals ik in het begin van deze lezing heb uitgelegd - je gaat van het ene punt in je eigen innerlijke vicieuze cirkel naar het andere. En het leven heeft uitdagingen en ervaringen voor je - klein of groot, al naar je nodig hebt in deze fase van je ontwikkeling. Daarom komen op verschillende tijden ook verschillende problemen naar voren. Daar moet je scherp op letten en er je bidden bij aanpassen. Op deze manier zal je gebed altijd nieuw en levend zijn. Alle verschillende punten van jouw vicieuze cirkel komen zo achtereenvolgens aan bod. Elk punt kan voor een bepaalde periode op de voorgrond komen te staan. Sommige misschien een paar weken, andere zelfs maanden achter elkaar. Het is onmogelijk om je op alle punten van de cirkel met evenveel kracht te concentreren, helemaal als je nog niet de fase hebt bereikt waar je een paar echt belangrijke punten van de cirkel centraal kunt stellen. Die concentratie op het totaalbeeld lukt af en toe, als je tot een belangrijke herkenning ten aanzien van die cirkel bent gekomen - maar dat is wel een uitzondering.

Om je bidden te kunnen aanpassen aan de fase waarin je bent en waarvoor je ontwikkeling van dat moment vooral je concentratie vraagt, moet je ook vanuit die positie in je dagelijkse leven opletten en bedenken wat de gebeurtenissen en jouw reacties daarop zeggen over jouw innerlijke vicieuze cirkel. Op die manier weersta je de verleiding om van je bidden een routine te maken. Zo blijft je gebed levend, voortdurend veranderend met jouw veranderende pad. En dat niet alleen, maar zo ben je ook beter in staat je te concentreren op wat die dag nodig is. En versnipper je aandacht niet. Bepaalde aandachtspunten wil je misschien vasthouden om niet iets over het hoofd te zien van de vele dingen waarvoor je bidt maar die niet direct met jezelf te maken hebben. Zelfs in dit opzicht moet je ervoor zorgen dat je gevoelens levend blijven, wat gemakkelijker gaat als je zo je bidden verandert en vooral luistert naar de kracht van je gevoelens. Om je gebed levend te houden is het noodzakelijk dat je er je dagelijkse behoefte (niet de materiële) in meeneemt en alle gebeurtenissen bekijkt vanuit je spirituele ontwikkeling, daarbij God vragend om hulp en begrip. Het is hard vechten voor dit begrip, maar het is even hard nodig dat je daarna dit nieuwe inzicht in je onderbewustzijn prent door het vanuit verschillende gezichtspunten vorm te geven.

Een belangrijk onderdeel van een goed gebed is trouwens om iedere dag God te zeggen wat je weet dat je nog moet leren en daarbij zijn hulp te vragen. Geleidelijk aan zal dit een indruk achterlaten op je onderbewuste, zodat zich een goed beeld in je kan vormen. Het komt neer op het instrueren van je onderbewuste. Het houdt het doel van dit moment duidelijk voor je geestesoog - het doel dat je nu kunt zien. En het geeft je bij je dagelijkse terugblik een beter inzicht hoe ver je nog van dit doel af bent.

Wie op deze manier bezig is, verwijdert geleidelijk aan de muur tussen zijn ziel en de goddelijke kracht en dan moet er wel hulp naar hem toestromen. Het kan gewoon niet anders en dat zul je ook voelen en weten. Maar jullie moeten het eerst doen, vrienden.

En nu, vrienden, ben ik klaar voor jullie vragen."

VRAAG: Is bidden niet ook een bevestiging van je geloof in God?

"Natuurlijk is het dat. Dat heb ik ook gezegd, al heb ik het niet precies op die manier uitgedrukt."

VRAAG: Kunt u ons drie of vier belangrijke dingen aangeven die iedere dag in elk gebed zouden moeten voorkomen?

"Een paar heb ik er al genoemd. Maar laat ik er deze aan toevoegen: bid dat de waarheid zich mag verspreiden onder de mensheid. En bid voor ongelukkige zielen en mensen in het algemeen. Bidden voor geliefden is gemakkelijk, maar je zou ook moeten bidden voor hen aan wie je een hekel hebt. Hoe sterker je dat voelt hoe meer je voor ze zou moeten bidden. Probeer je gevoelens te observeren als je ze alle geluk toewenst. Houd jezelf niet voor de gek. Zeg tegen jezelf: "Een stuk van mij wil dit, een ander stuk in mij verzet zich er nog tegen dat ik bepaalde mensen het beste wens". Op die manier leef je niet in leugen. Probeer het en vraag God je te helpen om, tenminste als je bidt, echt en van ganser harte die liefde voor iedereen in jezelf te voelen. Daarnaast zou iedereen voor vrede moeten bidden, voor liefde, broederschap, gerechtigheid en voor de verspreiding van Gods wet. Maar je kunt daartoe alleen maar een belangrijke bijdrage leveren als je deze elementen in jezelf ontwikkelt. Zolang er haat, wrok en intolerantie in je zijn, draag je juist bij aan het tegenovergestelde van al dat goede. Door het besef dat jij deel uitmaakt van het universum en dat jij de goddelijke waarheid, vrede, liefde en dergelijke, zowel kunt helpen verspreiden als kunt tegenhouden, zal jij meer verantwoordelijkheid voelen. Je gebed voor al die algemene goede dingen staat dan ook niet meer zo los van je eigen ontwikkeling en van je gevoel van eenheid met ieder ander schepsel.

Een ander belangrijk gegeven is dat de eigenzinnigheid, trots en angst die in ieder menselijk wezen schuilen plaats zullen maken voor nederigheid, liefde en de bereidheid Gods wil te laten geschieden in elk opzicht. Maar bid hier niet alleen in het algemeen voor. Observeer jezelf nauwkeurig en probeer te zien waar je anders reageert, denkt en voelt dan God van je zou willen. Bid vooral om erachter te mogen komen wat je angsten zijn. En als dit gebed beantwoord wordt en jij je door en door bewust bent van die angsten, bid dan dat je ze te boven mag komen op de enige manier waarop angsten beteugeld kunnen worden: door dat waar je bang voor bent, te kunnen accepteren, vooropgesteld dat het Gods wil voor jou is en dat het goed is voor je ontwikkeling en je spirituele groei. Bid dat je zowel voor pijn als voor geluk dankbaar kunt zijn. Bid dat je ego je niet zozeer overheerst dat je terugdeinst voor het helende medicijn dat pijn kan zijn als je die pijn op de juiste manier accepteert. Bid voor de moed om dat te doen.

Uiteindelijk moet pijn één worden met geluk. Als je heel ver bent op je weg naar God, voel je geen verschil meer tussen pijn en vreugde. Dan is pijn hetzelfde als geluk en geluk hetzelfde als pijn, maar wel een zegenrijke en geen ziekelijke pijn. Want uiteindelijk is alles één.

Ik besef, vrienden, dat dit nu alleen nog maar woorden zijn - misschien zelfs gevaarlijke woorden voor enkelen van jullie. Want de staat van zijn die ik hier beschrijf, moet je - uit de aard der zaak - niet proberen te forceren. Dat is trouwens ook niet mogelijk. Als je een deel van het natuurlijke resultaat van je doel forceert, vinden er ongezonde afwijkingen plaats die altijd in de buurt van de waarheid op de loer liggen. Alles kan verdraaid worden, zeker wanneer het geforceerd wordt. Kijk dus uit dat je de staat die ik hier beschrijf, niet forceert. Blijf gewoon stap voor stap verdergaan op je pad en iedere dag zul je wel iets bereiken. En dat is goed. Overhaast niets. Resultaat kan alleen maar tot stand komen als het zich organisch ontwikkelt uit je directe pogingen en behoeften van dat moment. Als je voor dit alles bidt en in je gebed ook je veranderende persoonlijke problemen betrekt, zoals ik hiervoor heb aangegeven, zul je daar de vruchten van plukken."

VRAAG: Volgens sommige theorieën zou je, om tot de discipline van het dagelijkse gebed te komen, iedere dag op dezelfde tijd moeten bidden. Naar mijn gevoel leidt dit eerder tot de routine waarvoor u ons waarschuwt. Wat is nu het beste?

"Je kunt niet generaliseren. Voor sommigen is het goed het op de ene manier te doen, voor anderen op een andere manier. Als iemand in dit opzicht nog moeite heeft met die dagelijkse discipline, dan kan iedere dag dezelfde zijn en dezelfde plaats een hulpmiddel zijn, zou ik zeggen. Hoewel er ook gevallen zijn waarbij de discipline zeker zo goed, zo niet beter tot stand komt als de persoon zich niet zo strikt vastlegt. Het hangt van de omstandigheden af, van iemands leefwijze, van zijn karakter, enzovoort. Het is niet aan regels te binden; het is afhankelijk van het individu."

VRAAG: Maar als je de dag begint met een gebed geeft dat iets spiritueels aan die dag, en 's avonds opnieuw moet toch goed zijn voor de vredigheid?

"0 ja, ik zou zeggen dat iedereen tenminste twee of drie minuten kan bidden als hij opstaat en als hij naar bed gaat. Maar dat hoeven daarom

nog niet de essentiële momenten te zijn voor iemands spirituele werk. Sommigen zullen een ander moment van de dag daar beter geschikt voor vinden, maar desalniettemin hoor je op te staan en naar bed te gaan in God en met God. Dat hoeft niet langer te duren dan een paar minuten, naast het langere gebed dat tenminste een half uur vraagt. Voor sommigen valt het beste moment daarvoor samen met het opstaan of naar bed gaan, maar dat is niet voor iedereen zo. Belangrijk bij het langere gebed is, dat je weet dat je er voldoende tijd voor hebt en dat niemand je kan storen. zodat je je volkomen kunt ontspannen. Wanneer dat is, zal voor iedereen weer anders liggen. Zolang het maar regelmatig gedaan wordt, maakt het niet uit wanneer en of het de ene dag op een ander moment gebeurt dan de andere. Voor sommigen is het echter beter die regelmaat aan te houden. Ieder moet zo zijn eigen ritme en vorm zien te vinden."

VRAAG: Aangezien we met de Gita gaan beginnen, wil ik een ogenblik stilstaan bij wat U zei met betrekking tot pijn en genot. Is dat wat U bedoelde met het uitstijgen boven twee tegengestelde polen?

"Ja, precies."

VRAAG: De vorige keer zei U dat we deze vraag over de hyperactiviteit van de ziel vanavond als eerste moesten stellen.

"Jullie weten door mijn voorgaande lezingen allemaal dat er fundamenteel actieve en passieve stromen in de menselijke ziel, in het gehele universum bestaan. En ik heb uitgelegd dat de disharmonie in de menselijke ziel voor een groot deel te wijten is aan het feit dat veel stromen die actief zouden moeten zijn passief zijn en omgekeerd. Wat zijn nu die verkeerde actieve stromen? Actieve stromen die niet actief zouden moeten zijn, komen voort uit eigenzinnigheid. Eigenzinnigheid wil niet altijd zeggen het willen van iets slechts of verdorvens. Al mijn vrienden hier zouden beslist niet bewust iets willen dat verkeerd of slecht of schadelijk voor wie dan ook is. Maar waar je eigenzinnigheid – ik spreek in het algemeen – zichtbaar wordt, is bijvoorbeeld in het feit dat je de onvolmaaktheden van de wereld om je heen en zelfs van jezelf niet kunt accepteren. Op een verkeerde manier accepteer je je lagere aard niet. Je eigenzinnigheid zegt: "Ik wil het anders. Er zou geen onrechtvaardigheid behoren te zijn. Deze persoon is verkeerd en

dat zou niet zo moeten zijn. Ik accepteer het niet." Er is een heel subtiel maar duidelijk verschil tussen het weet hebben van wat verkeerd is en het in nederigheid aanvaarden van de wereld waar God je in geplaatst heeft. Jullie weten dat allemaal in theorie maar passen het in de praktijk niet toe. Iedereen van mijn dierbare vrienden kent tijden waarin hij zich van binnen verzet tegen het feit dat dit leven onvolmaakt is. Het idee dat het goed voor je is om midden in de onvolmaaktheid geplaatst te zijn, die vaak gelijkt op maar ook vaak anders is dan die van jou zelf, komt niet bij je op. Dit vormt voor jou juist de mogelijkheid om te groeien en je te ontwikkelen. Ook komt het idee niet bij je op dat je ruzie met God maakt, echt, wanneer je je tegen de omstandigheden zoals ze zijn verzet. Je hyperactieve stromen zullen geleidelijk aan in de banen vloeien die voor ze bestemd zijn, wanneer je de wereld zoals hij is in nederigheid leert aanvaarden en als je emotioneel gesproken andere mensen verkeerd kunt laten zijn. Je kunt het feitelijk niet veranderen, maar emotioneel verzet je je er voortdurend tegen.Wanneer ik zeg dat je andere mensen hun fouten moet laten maken, bedoel ik niet de momenten waarop je moet gaan staan om misschien een zwakkere broeder of zuster te verdedigen. Dit soort van 'laten' zou het tegenovergestelde verkeerde extreem van passief zijn betekenen waar activiteit zou moeten zijn. Nogmaals, wanneer het ene moment juist is en het andere verkeerd, kun je niet in regels vastleggen. Ieder geval is anders en je zult alleen door je eigen inspanningen bij je eigen ontwikkeling de waarheid in ieder gegeven geval vinden. Het is veelbetekenend dat juist de mensen die actief zijn waar ze passief zouden moeten zijn, wat betekent dat ze emotioneel vechten tegen datgene wat ze zouden moeten aanvaarden, niet de moed hebben om te gaan staan en te verhinderen dat de lagere aard van iemand anders hun omgeving misbruikt.

Dus wanneer ik het heb over het vechten tegen het accepteren, wat zou moeten stoppen, bedoel ik de gevallen waarin je datgene zou moeten accepteren wat je niet kunt veranderen en waartoe je ook niet het recht hebt. Het conflict escaleert des te meer door het feit dat je uiterlijk niets kunt doen, omdat je gezonde verstand je vertelt dat het niet mogelijk is, terwijl je van binnen je in allerlei bochten wringt, in opstand komt. Dit je verzetten is een hyperactiviteit. Dit is het gewoonste en meest voorkomende voorbeeld van hyperactiviteit, en ik kan veilig stellen dat alle andere gevallen van hyperactiviteit van dit hoofdthema zijn afgeleid. Dit krachtverlies – want elke activiteit vraagt kracht – vermindert dan je kracht op het ogenblik waarop je actief zou moeten

zijn. Als je actief bent waar je dat zou moeten zijn, zal het je innerlijke krachtbronnen nooit uitputten, maar dat laatste gebeurt alleen wel als je actief bent waar je dat niet zou moeten zijn. Je hebt bijvoorbeeld kracht nodig om lief te hebben, om moedig te zijn enzovoort, enzovoort. Maar als je je kracht door verkeerde stromen verspilt, blijft er niet genoeg over voor de momenten waarop je kracht zou moeten hebben, waarop je hem nodig hebt, en zodoende raakt je ziel ontregeld. Als je dit allemaal weet, zul je in staat zijn om je verkeerde stromen te gaan herschikken. Kijk naar je innerlijke gevoelens van druk en opstandigheid. Onderzoek ze vanuit dit gezichtspunt en je zult hun betekenis beter begrijpen. Hoe beter je ze begrijpt hoe beter je in staat zult zijn deze stromen te veranderen. De druk die mensen binnenin zichzelf voelen, is in veel gevallen toe te schrijven aan hun onvermogen om te accepteren wat ze zouden moeten accepteren of om het anders te zeggen aan een hyperactiviteit van hun ziel."

VRAAG: Wat is de psychologische en spirituele betekenis van de doodswens?

"De geestelijke betekenis is de wens van het lagere zelf om leven in de geestelijke zin af te wijzen. Leven in de geestelijke zin betekent de strijd, de inspanning en alle andere talrijke vereisten die nodig zijn om uit de duisternis of uit de geestelijke dood te komen. Het bereiken van licht en vrijheid, van het eeuwige licht kan niet zonder de worsteling op het pad volbracht worden. Dat gaat alleen door je eigen inspanningen. Niemand kan het of zal het voor je doen. God gaat het niet voor je doen. Hij zal je helpen als je er vurig naar verlangt om het zelf te doen. Als je je er niet aan wilt onttrekken of het uitstellen, zal Hij je onmetelijke hulp bieden. Maar Hij zal het niet vóór jou doen. Dat kan niet. Je uitstel, je aarzeling, je wensdroom dat het uiteindelijk misschien helemaal niet nodig is, zijn allemaal symptomen van de doodswens die voortkomt uit de traagheid van de ziel. De verborgen gedachte dat dit onnodig is en dat de omstandigheden na de dood misschien heel anders zijn, zijn de doodswens. Want, als wat je in dat deel van je aard wenst waar zou zijn, zou er geen eeuwige gelukzaligheid en licht en leven zijn, vrienden. Je wenst het je, natuurlijk alleen omdat je je niet zelf wilt inspannen om het werk te doen. Als het zonder jou gedaan zou kunnen worden, zou je deze doodswens niet hebben. Een atheïst is het meest typische en duidelijke voorbeeld van iemand met een doodswens. Waarom houdt een atheïst zo hardnekkig vast aan zijn soort bijgeloof, namelijk dat er niets na de

dood is? De atheïst zegt dat de religieuze mens wensdromen koestert, een dromer en een idealist is. En ik zeg, vrienden, juist het tegenovergestelde is waar. De atheïst is een wensdromer. Hij hoopt dat wanneer hij doodgaat alles voorbij zal zijn en hij deel aan de eeuwige onbewustheid en de eeuwige slaap zal hebben en geen verantwoording zal hoeven afleggen. Dat is de ergste vorm van wensdromen. En iedere atheïst zou er op deze manier over na moeten denken. En wanneer mijn vrienden terugkerende twijfels hebben, dan is het hun doodswens die zich laat horen en die hun de wensdroom doet dromen, dat het misschien niet nodig is om hun eigen innerlijke horden te nemen. Dat de doodswens in de verschillende psychologische scholen verschillend geïnterpreteerd is, zullen we hier niet bespreken, maar in de grond is de doodswens wat ik net zei."

VRAAG: En dan zou ik graag willen weten waarom de meeste mensen bang voor de dood zijn. Het kan niet alleen maar angst voor het onbekende zijn. Er moet nog wat anders zijn.

"Een mens die niet het uiterste doet om zijn persoonlijke plan te vervullen, zal bang zijn om naar de geestenwereld terug te keren. Onbewust weet hij dat, het gevoel met de echte redenen echter kan niet naar de oppervlakte komen, maar komt alleen als een algemene angst voor de dood tot uiting. Iedereen die niet alles doet wat hij kan, zal erg opzien tegen het moment waarop hij zijn leven moet overzien en tot de conclusie komen dat hij weer om dezelfde redenen terug moet komen en dezelfde moeilijkheden of misschien zelfs grotere moet ondervinden. Iemand die zijn plan voor de volle honderd procent vervult, zal geen angst voor de dood hebben. Begrijp je dat?"

VRAAG: Net zoals angst het tegenovergestelde van liefde is en de meeste mensen bang zijn om te sterven, toont dat niet aan dat de meeste mensen niet weten wat liefde is?

"Natuurlijk. Oh, ik zeg het keer op keer. Speciaal het bereiken van liefde, net zoals in het algemeen het bereiken van volmaaktheid is iets dat langzaam gebeurt. Je bereikt het geleidelijk aan, in fases, en niet van de ene dag op de andere. Daarom verschilt de mate waarin mensen het vermogen hebben om lief te hebben van persoon tot persoon. Hoe groter het vermogen van een mens om lief te hebben, des te geringer de angst die hij moet hebben, hoewel sommige angsten geen direct verband met hun gebrek aan liefde schijnen te houden. Ook geldt dat

hoe meer het ego overdreven sterk is, des te geringer is het vermogen om lief te hebben, en daarom is er weer des te meer angst."

VRAAG: Is ons ook in een fysieke/psychologische zin ons een angst voor de dood niet gegeven om onze levens te behouden – het levensinstinct?

"Oh ja. Tot op zekere hoogte is dat zeker waar. Laten we het zo zeggen. Voor iemand die geestelijk nog niet ver ontwikkeld is en kan begrijpen wat jullie aan het leren zijn en kan weten wat jullie weten, is dit levensinstinct van wezenlijk belang. Voor jullie is dat niet langer noodzakelijk, tenminste niet in het algemeen. Maar zelfs voor jullie kan dit instinct belangrijk zijn wanneer je perioden met grote crises doormaakt, wanneer al je kennis verlamd wordt. Maar in het algemeen weten jullie wat wat is, en houden jullie je niet meer aan het leven vast omdat je bang bent voor de dood. Het is hier dus een kwestie van ontwikkeling. Een kind, zowel in de feitelijke als in de geestelijke zin, heeft deze angst voor de dood nodig als een instinct voor zelfbehoud. maar naarmate het groter en rijper wordt, gaat dit instinct langzaam over in een ander iets."

VRAAG: Lijkt dit op objectieve angst?

"Ja, precies."

VRAAG: Mag ik iets vragen in verband met geestesziekte? Wat is de geestelijke achtergrond van schizofrenie?

"Er zijn zoveel moegelijkheden dat ik onmogelijk één antwoord kan geven. Voorzover je kunt generaliseren, kan ik dit erover zeggen. Een extreem geval van de muur van afgescheidenheid zal zo'n ziekte veroorzaken, een buitengewoon groot onvermogen om lief te hebben, een extreme egocentriciteit. Dat zou, heel in het algemeen gesproken, de oorsprong van elke geestesziekte zijn."

VRAAG: Met andere woorden een volstrekte scheiding tussen het hogere en het lagere zelf?

"Ja, maar niet alleen tussen het hogere en het lagere zelf, ook tussen het zelf en anderen, en ook tussen het zelf en de werkelijkheid."

VRAAG: Een volstrekt gebrek aan liefde dus?

"Ja."

VRAAG: De meeste mensen die heel erg van het leven houden zijn banger voor de dood dan diegenen die niet van het leven houden? Hoe zit dat?

"Nee, dat is een dwaling. Dat is helemaal niet waar. Want mensen die in de *ware* zin leven, zullen nooit bang voor de dood zijn, maar degenen die in de verkeerde zin van het leven houden, zullen dat wel. Zoals ik altijd zeg, het hangt allemaal van het hoe af, zie je. In dit geval, *op welke manier* houdt iemand van het leven?"

VRAAG: Is dit het verschil tussen het eeuwige leven en het eindige leven?

"Ja."

VRAAG: Is dat het soort liefde voor het leven waarbij we alles in een korte tijd willen pakken?

"Precies, dat is het verkeerde soort liefde voor het leven."

VRAAG: Ik zou het volgende willen vragen, U sprak in de vorige lezing over zegeningen. Ik vond dat erg interessant, maar er was iets dat ik niet helemaal kon volgen. Er is een bepaalde mate van zegening die we ontvangen wanneer U ons die persoonlijk geeft. Hoe is dat vergeleken met de zegeningen die U ons geeft wanneer we het dan op onze band horen en U bent niet bij ons aanwezig, of wanneer we de zegen van papier lezen?

"Het principe is weer hetzelfde als wat ik over het gebed beschreef. De zegen is hier altijd en het hangt af van jullie vermogen om hem te ontvangen. In theorie zou het net zo makkelijk zijn om een zegening door een radio, door een boek of elke andere manier over een verre afstand te ontvangen. Maar het is een feit dat het veel waarschijnlijker is dat jullie niet ontvankelijk zullen zijn zonder bepaalde prikkels om open en ontvankelijk te zijn. In de schoonheid van de natuur of wanneer je naar prachtige muziek luistert of na een lezing zoals deze

zullen je hart en je ziel open en ontvankelijk zijn en dan kan de zegen die ik kan geven of brengen bij jullie naar binnen stromen. Jullie weten dat er in de geest geen afstand bestaat, net zo min als tijd. Dus de afstand maakt geen verschil. Onze vrienden in Zwitserland bijvoorbeeld zouden deze zegeningen precies op dit ogenblik net zo goed kunnen ontvangen als jullie dat kunnen, vooropgesteld dat ze er net zo open voor zijn als jullie. Daar gaat het om."

VRAAG: Is het een kwestie van afstemmen?

"Precies.

Beste vrienden, ik ga mij in mijn wereld terugtrekken, en ik wil tegen ieder van jullie zeggen dat ook jullie geringste inspanningen gezien worden.Denk geen ogenblik dat als een goede gedachte of het opvolgen van een goede bedoeling van je door je medeschepsels niet opgemerkt wordt, dat dit betekent dat deze verloren gaat. Ik zeg dit tegen sommige vrienden. Integendeel, God weet het, God ziet het, en het zal zijn vruchten zonder twijfel afwerpen, en des te meer als alleen jij het weet. En, beste vrienden, ontvang deze krachtige liefdesstraal, die naar ieder van jullie toekomt, jullie die hier zijn en jullie die ver weg zijn. Neem deze liefde in je harten op, ga in vrede, wees in God."

Deze lezing werd gegeven via Eva Pierrakos in 1958
Oorspronkelijk uitgegeven door Center for the Living Force, Phoenicia (N.Y.) onder de titel: 'Prayer'.
Vertaling in 1989 door Ernst Winkler; herzien in 2004 door Marije Mol en in 2006 aangevuld door Paul Avis.
© Stichting Gemeenschap het Pad. Uitgave 2009